

מב:

עין משפט
גר מצוה

י"ח א ב מ"י פ"ה תה"ל
מלוא ולוא ה"ל טו
סמג לארץ קלו טו"ש"ע י"ד
ס"י הסג סג"י ז

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

מסורת הש"ס

(א) [ל יחמק], (ב) לקמן
 (ג) [ג"ה היא:]

הגהות הב"ח

(א) נם' נדינט לין
מחזיקין ומאי ביהו רכית
מוקדמת ורביית: (ב) שם
הני דמי חטי שאני ררצה
למוכרו:

הגהות הערה א

[א] גמי' אלה לחור רחב.
 יצב גרסת ריח וריח
 רחב לחור דמתימן עסקתן
 ודכתיב רחב ימי ופי
 הרעבא דרילי שוק דמי
 חסון מלגו וישיג דוקא
 אסור באלו ין וין אדר
 אשעילא שטתא מתימלי
 ודלא כרשיי דאסור יין
 בללאי (ועתים) רבני
 צידא סי קעמי' ע"ק א"י
 [ב] רובי' דיה ה"י ממה
 סי. יצב פי לעיל מרוב
 דיה סי ע"ז א"י דיה
 ה"י סי א"י סי

[illegible]

לא־שמועִינן כל שאִילו
למלוה בדיננו מחזירין
ניהו ברכית קצוצה
לו בדיניהם אין מוציאין
רבי מוקדמת רביה
וישנו חטים ביריג רב
וכי אין לו יין מאי הוי
כל הפירות עד שיצא
סקין אף על פ' שאין
מתניתין בבא לחוב
צא הרי שהיה נושה
ודע לו גורנו ואומר תן
ללקח בהם חטים אמר
ותן לך צא ועשה עלי
אעלה לך כל שנים
או כאיסרו הבא לירו
בא־יסרו הבא לירו מאי
לו נמי אלא אמר אביי
ברביה דבי רבי חייה
ות דבי ר' חייה יש
ואסורין מפני הערמת
הלוני מנה א"ל מנה
לי שאני נותן לך נתן
ולקחן היינו בעשרים
סוסר לעשות כן מפני
מי כגון דאמר הלויני
יה ששליש דגירים אין
יש לי שאני נותן
ים דגרים וחזר ולקחם
אית ליה חמרא ללוה
דינר פירא הוא דקא
בה ואי לא כיון דלית
קל וזוי מיניה מחוי
אי הכי תן לי חיטי
תני דמי חיטי שאני
תן מבקאי ליה תני
ד עשויות עלי בשלשי
אוקמינהו עילויה הכי
שעשית עלי בשלשים
קן יין ויין אין לו והא
שער קתני ואי אלא אמר
אושעיא נפק לוחתי

שהיה לא העלה לו דמי החטאים יותר מדמיהן בשכר המתנת המעוט והוא לא דאולץ בזה: וזכור ולקחן ממנו דבירי וכו'. ומתקין כי שאלו יוקח כהן יז אחר לו מה מעותיו שפוייה עול דמי שלשים דיקרן והוא לא דמי לביתו. אבל משקל מנייה וזו אסור דבירי וכו' היכי ליה דיקרן משקלן דבירי וכו' היה השער שלשים והוא לאולץ גביה דלי השער דבירי ו: כי שבינא ר' אושעיא גפיק לווים. כשאמרת ר' אושעיא ילא קדמתי: דעמאנא

לקח היינו חטין בדברי זהב הבור. רש"י פירש דמקח חטין הוי
הימור אע"פ שאין לו חטים כיון שנתן לו מעות ולא קאי
אסבור אלא אין ונקט רישא לרבותא דספיקא דין אסור אע"ג
שנא מנה פסוקא הראשון של חטים שהיה דרך מנה וממנה ולא

שלידן למחוק הספרים לקמן ודק
(א) בגמרא דגרגס והא לקס קמני
מאי לקס נקח בהולתמי כי לפי זה
השפיר קמני דקאי אהמיס דשדו
יעוד כיון דאסור לא קאי אלא איון
מאי פריך בגמרא וכי אין לו יין מאי
הוא והמני יאז השער פוסקין אע"פ
שהיו לזה יש ולא וכי לא דאסור
לפסוק יין מתחת חוב ואל תנו לו
ואז שום דמים ועוד ממשני בגא
לחוב בדמיהם מכלל דמיקרסא סבר
שהיה שטן לו דמים ויין אדפסין
היה השער פוסקין לפסוק מרשא
דשדרי גבי חטים מהיו זה יש לתרץ
היהוה משני דאסור קאי גם אירשא
לא הוא מוקמינן רישא דשדרי כיון
לחטים דוקא קאי נראה לשינוי
מחבריה דאסור קאי אכולה מתני'
וכי קמני בספסא אין לו הוא הדין
ודגס טיפין אין לו נקח פריך בגמרא
ויש אין לו יין וגם חטים מאי הוה
ועיקר קושיותו מכח חטים דאסור כי
אין לו אע"פ שזמון דינר וזבז ומשני
בגא לחוב בדמיהם שסבר היה חייב
לו דינר ולא ובשעת קנין אינו שומן
לו כלום ומדע היה ליה למפריך והא
לקח קמני אלא דפרץ ליה השתא
שעדינא מניה וא"ה אמאי מני גבי
אין לו כי נמי יש לו אסור ליה
שזה לו דינר הלא אפילו חטים הוה
איסורא ליקח בל' דינר כיון שלא היה
לו חטים בפסוק הראשון וי"ל דנקט
ללאשמועין דלפך בגישה אין לו
חטים וקסור:

והתנתן אין פוסקין. איז דגריס
והטענה מען דלג גריסין
במתנתין יאז העער פוסקין וכן
לקמן (דף עב): איז פסרים דגריס אלץ
מתנת דלגין פוסקין וכו' יאז
העער פוסקין הייז משכח לה
באלגלגא וזכרי ולפסרים דגריס הכא
והתנן גריס גריסין יאז העער פוסקין
ולא גריסין לקמן הכא:

אע"פ שאין צוה יש צוה, דלע"ג
 דלח משך חטין אין זה רצית
 קיון שאלם היה בא חסיד לחזור הוה
 יקוין צמי שפרע ולכן חשבו כמתיקור
 בנשותם לוקח: **הרי** גנושה ב'ו
 יעצור ע"י גורנו. [כ] חממה והלא מעוט
 קטות כחל אפילו מדרבנן דמילתא
 דלא שמיח אבי דלאמרינן כההיא
 ונפלי דף ח'ו: **גיה** החליף דמי שור
 כפרה וי"ל דהבא מיידי שאל שפרט
 ממוט עד שיחו לו המטיו:

קאמאר לוק הימנו חטים במלוא קאי וכשנא לתובעו אמר לו תן לי מעות
ויון ארין קלן: ואי כהן ליה חמרא. ויון יהיב ליה מעיקרא ופירי שקיל מ
שקל מיניה תלמין: הא דבירי זכא כדור וכן פסקה רפני. ואם כדכרין
זכא וזה העלם עליו שלשים דברי מעיקרא אוקמיהו בדברים וכל דכרין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones